

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 10 maja 2012 r.****zawierająca uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu 8., 9. i 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2010**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie działań następczych podjętych w związku z decyzją o udzieleniu absolutorium za rok budżetowy 2009 (COM(2011) 736) oraz dokumenty robocze służb Komisji towarzyszące temu sprawozdaniu (SEC(2011) 1350 i SEC(2011) 1351),
- uwzględniając sprawozdania finansowe oraz rachunki dochodów i wydatków dotyczące 8., 9. i 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2010 (COM(2011) 471 – C7-0273/2011),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie zarządzania finansami 8., 9. i 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju w 2010 r.,
- uwzględniając informacje finansowe dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju (COM(2011) 334),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące działań finansowanych z 8., 9. i 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2010 wraz z odpowiedziami Komisji ⁽¹⁾ oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽²⁾ rozliczeń, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zalecenia Rady z dnia 21 lutego 2012 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania działań Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2010 (05458/2012 - C7-0047/2012, 05459/2012 - C7-0048/2012, 05460/2012 - C7-0049/2012),
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽³⁾ i zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską („decyzja o stowarzyszeniu zamorskim”) ⁽⁵⁾, zmienioną decyzją Rady 2007/249/WE ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 33 umowy wewnętrznej z dnia 20 grudnia 1995 r. między przedstawicielami rządów państw członkowskich, zebranych w Radzie, w sprawie finansowania i zarządzania pomocą Wspólnoty w ramach drugiego protokołu finansowego do czwartej konwencji AKP-WE ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 10.11.2011, s. 251.

⁽²⁾ Dz.U. C 326 z 10.11.2011, s. 262.

⁽³⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 314 z 30.11.2001, s. 1 i Dz.U. L 324 z 7.12.2001, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.2007, s. 33.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 156 z 29.5.1998, s. 108.

- uwzględniając art. 32 umowy wewnętrznej z dnia 18 września 2000 r. między przedstawicielami rządów państw członkowskich, zebranych w Radzie, w sprawie finansowania i zarządzania pomocą wspólnotową na mocy protokołu finansowego do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisanej w Kotonu (Benin) dnia 23 czerwca 2000 r. oraz w sprawie przydzielania pomocy finansowej dla krajów i terytoriów zamorskich, do których stosuje się część czwartą traktatu WE ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie zwiększenia skuteczności polityki rozwojowej UE ⁽²⁾ oraz w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. pt. „Szersza współpraca, lepsza współpraca: pakiet 2006 w sprawie skuteczności pomocy UE” ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD na temat skuteczności pomocy, które jest sprawozdaniem z postępów realizacji deklaracji paryskiej z czerwca 2009 r.,
 - uwzględniając dokument pt. „Porozumienie z Tunisu: dążenie do skutecznego rozwoju” z dnia 4 i 5 listopada 2010 r., który stanowi afrykański program na rzecz skuteczności pomocy rozwojowej,
 - uwzględniając dokument końcowy posiedzenia wysokiego szczebla OECD w sprawie skuteczności pomocy, które odbyło się w Pusanie w grudniu 2011 r.,
 - uwzględniając art. 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 74 rozporządzenia finansowego z dnia 16 czerwca 1998 r. dotyczącego współpracy finansowej na rzecz rozwoju w ramach czwartej konwencji AKP-WE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 119 rozporządzenia finansowego z dnia 27 marca 2003 r. mającego zastosowanie do 9. Europejskiego Funduszu Rozwoju ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art. 142 rozporządzenia Rady (WE) nr 215/2008 z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 76 i art. 77 tiret trzecie Regulaminu, jak również załącznik VI do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0100/2012),
- A. mając na uwadze, że głównym celem umowy z Kotonu stanowiącej ramy stosunków Unii z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) oraz krajami i terytoriami zamorskimi (KTZ) jest ograniczenie, a docelowo wyeliminowanie ubóstwa, zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju, a także stopniowe włączanie państw AKP oraz KTZ do gospodarki światowej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 355.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0320.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0317.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 373.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 191 z 7.7.1998, s. 53.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 83 z 1.4.2003, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 78 z 19.3.2008, s. 1.

- B. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) jest najważniejszym instrumentem finansowym Unii umożliwiającym finansowanie współpracy na rzecz rozwoju krajów AKP,
- C. mając na uwadze, że pomimo powtarzanego przez Parlament postulatu ujęcia EFR w budżecie w swoim komunikacie z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowanym „Budżet z perspektywy Europy 2020” (COM(2020) 500) Komisja zaproponowała, by EFR pozostał poza budżetem Unii na lata 2014–2020, co oznacza, że EFR nadal nie będą realizowane zgodnie z ogólnym rozporządzeniem finansowym, lecz według specjalnych przepisów finansowych,
- D. mając na uwadze, że łączna kwota pomocy udzielanej za pośrednictwem EFR znacząco wzrosła, ponieważ w 10. EFR kwotę pomocy unijnej na okres 2008–2013 ustalono na poziomie 22 682 000 000 EUR, co stanowi nominalny wzrost o 37 % rocznie w stosunku do środków finansowych 9. EFR, przy czym choć w latach 2000–2010 kwota wypłat z EFR uległa podwojeniu, nadal istnieje problem zdolności absorpcyjnych,
- E. mając na uwadze, że utworzona rok temu Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), która wspólnie z Komisją odpowiada za zarządzanie europejską pomocą rozwojową, jest krytykowana za brak skuteczności oraz poważne problemy organizacyjne i przejściowe w delegaturach Unii,
- F. mając na uwadze, że krajobraz pomocy rozwojowej ulega ciągłym zmianom, a także mając na uwadze, że pomoc rozwojową należy postrzegać w szerszym kontekście, w którym handel, przekazy pieniężne i inne źródła dochodu są dziś dla wielu krajów rozwijających się ważniejsze niż całkowite płatności z tytułu oficjalnej pomocy rozwojowej,
- G. mając na uwadze, że przejrzystość i odpowiedzialność – z jednej strony między darczyńcą a krajami partnerskimi i z drugiej strony między krajem partnerskim a jego obywatelami – są niezbędnymi warunkami skutecznej pomocy; mając na uwadze, że darczyńcy i kraje partnerskie uzgodnili w deklaracji paryskiej i programie z Akry na rzecz działań wspierających skuteczność pomocy, że będą dostarczać szczegółowych informacji na temat obecnych i przyszłych pomocowych przepływów pieniężnych odpowiednio wcześniej, aby kraje rozwijające się mogły dokładniej opracowywać swoje budżety i kontrolować swoje rachunki,
- H. mając na uwadze, że pomoc rozwojowa jest często udzielana w kontekście słabych instytucji państwowych, częstego występowania zjawiska korupcji oraz niewystarczających systemów kontroli wewnętrznej w państwie otrzymującym pomoc, a także mając na uwadze, że w związku z tym szczególne znaczenie ma audyt budżetu Unii przeznaczanego na rozwój,
- I. mając na uwadze, że rok 2010 był rokiem poważnych wyzwań dla światowej współpracy na rzecz rozwoju m.in. ze względu na światowy kryzys finansowo-zadłużeniowy, rosnące ceny żywności oraz trzęsienie ziemi na Haiti,
1. przypomina, że EFR jest realizowany w formie finansowania projektów i wsparcia budżetowego, przy czym w 2010 r. 66 % środków przeznaczono na finansowanie projektów, zaś 34 % środków przekazano w postaci wsparcia budżetowego; przypomina, że w 2010 r. 49 % płatności z EFR podlegało zarządzaniu scentralizowanemu, tj. Komisja bezpośrednio wdrażała działania pomocowe, 11 % płatności podlegało wspólnemu zarządzaniu, tj. za pośrednictwem organizacji międzynarodowych, np. Organizacji Narodów Zjednoczonych i Banku Światowego, a 40 % płatności podlegało zarządzaniu zdecentralizowanemu, tj. Komisja powierzyła wdrażanie niektórych działań władzom krajów będących beneficjentami pomocy;
 2. z zadowoleniem odnotowuje rekordową wysokość płatności brutto oraz wskaźnik wykorzystania środków na zobowiązania w połowie okresu obowiązywania 10. EFR bliski 50 % środków, co czyni prawdopodobnym osiągnięcie celu, jakim jest wykorzystanie wszystkich środków w ramach 10. EFR do końca 2013 r.; jest jednak zaniepokojony bardzo niskim poziomem wykorzystania środków na zobowiązania z puli środków regionalnych (20 %) oraz krajów i terytoriów zamorskich (3 %) w połowie okresu obowiązywania 10. EFR; domaga się od Komisji pilnego przyspieszenia wdrażania regionalnych programów orientacyjnych i programów w zakresie KTZ;
 3. ponownie wyraża swoją obawę, że Parlament nie posiada takich samych uprawnień w zakresie kontroli funkcjonowania EFR, jakimi dysponuje w odniesieniu do innych instrumentów pomocowych, takich jak instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji w celu zwiększenia demokratycznej kontroli Parlamentu nad EFR na wzór kontroli sprawowanej nad instrumentem finansowania współpracy na rzecz rozwoju; podkreśla znaczenie nadzoru Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE nad EFR;

Ujęcie EFR w budżecie

4. ponownie potwierdza swoje poparcie dla ujęcia EFR w budżecie; wyraża silne przekonanie, że stanowi to niezbędny krok w kierunku wzmocnienia kontroli demokratycznej, rozliczalności i przejrzystości środków oraz zapewnienia większej spójności polityki Unii wobec państw AKP; podkreśla, że ujęcie EFR w budżecie obniżyłoby koszty transakcji oraz uprościło wymogi sprawozdawczo-księgowo-dokumentacyjne dzięki obowiązywaniu jednego zbioru przepisów administracyjnych i struktur decyzyjnych zamiast dwóch; oczekuje, że Komisja zadba o to, aby ujęcie w budżecie nie nastąpiło kosztem utraty przewidywalności pomocy finansowej dla państw AKP;
5. głęboko ubolewa nad tym, że Komisja w swoim komunikacie pt. „Budżet z perspektywy Europy 2020” nie zaproponowała włączenia EFR do budżetu Unii w ramach finansowych na lata 2014–2020; nalega, aby jak najszybciej, a najpóźniej do 2020 r., kiedy wygaśnie umowa z Kotonu, EFR został włączony do budżetu Unii; zdecydowanie zachęca Komisję do niezwłocznego przygotowania włączenia współpracy z państwami AKP do budżetu;
6. wzywa Radę i państwa członkowskie do pozytywnego przyjęcia wniosku Komisji oraz wyrażenia zgody na pełne włączenie EFR do budżetu Unii, począwszy od 2020 r.; uważa, że rozwiązanie to powinno być już dawno wdrożone; oczekuje, że Komisja wypełni to zobowiązanie i podejmie wszelkie niezbędne działania w celu włączenia EFR do budżetu;
7. podkreśla, że włączenie EFR do budżetu Unii nie oznacza, że całkowita kwota wydatków na współpracę na rzecz rozwoju może zostać ograniczona;

Poświadczenie wiarygodności

Wiarygodność rozliczeń

8. z zadowoleniem przyjmuje opinię Trybunału Obrachunkowego, że ostateczna wersja rocznego sprawozdania finansowego 8., 9. i 10. EFR rzetelnie przedstawia, we wszystkich istotnych aspektach, sytuację finansową EFR na dzień 31 grudnia 2010 r.;
9. przypomina opinię Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą częstotliwość błędów w kodowaniu nadal utrzymuje się na wysokim poziomie; przyjmuje do wiadomości stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, iż mimo braku istotnego wpływu tych błędów na roczne sprawozdanie finansowe w 2010 r. mogą one potencjalnie wpłynąć na wiarygodność danych DG ds. Rozwoju i Współpracy EuropeAid związanych z zarządzaniem finansami;
10. zwraca uwagę na plan działania EuropeAid, który ma na celu podniesienie jakości informacji dotyczących umów w systemie informacji zarządczej i rachunkowości (CRIS), oraz inicjatywę w obszarze księgowości mającą pomóc użytkownikom prawidłowo kodować i klasyfikować informacje księgowe; czeka na rozpoczęcie przeglądu modułu systemu CRIS dotyczącego kontroli w 2012 r.; zwraca się do Komisji o przekazanie właściwym komisjom Parlamentu informacji, czy nastąpił postęp w zakresie oczekiwanego ograniczenia powtarzających się błędów w kodowaniu oraz dalszej poprawy jakości wprowadzanych danych;
11. z zadowoleniem zauważa, że wprowadzenie nowego systemu rachunkowości memoriałowej (ABAC-EFR) zostało praktycznie zakończone; zauważa, że nowy system rachunkowości wzmacnia księgowość i podnosi jakość kodowania;

Prawidłowość transakcji

12. z zadowoleniem zauważa, że w opinii Trybunału Obrachunkowego dochody i zobowiązania nie zawierają istotnych błędów, wyraża jednak głębokie zaniepokojenie dużą częstotliwością błędów niekwantyfikowalnych w zobowiązaniach dotyczących przestrzegania zasad udzielania zamówień i terminów podpisywania umów, określonych przepisami prawa;

13. wyraża zaniepokojenie z powodu opinii Trybunału Obrachunkowego na temat legalności i prawidłowości płatności leżących u podstaw rozliczeń, zgodnie z którą w płatnościach występuje istotny poziom błędu; przypomina, że według szacunków Trybunału Obrachunkowego najbardziej prawdopodobny poziom błędu w płatnościach z 8., 9. i 10. EFR wynosi 3,4 % i przekracza próg istotności w wysokości 2 % oraz że we wszystkich rodzajach projektów wykryto błędy kwantyfikowalne i niekwantyfikowalne, z wyjątkiem umów o dostawy;
14. zauważa, że pozostałe główne rodzaje kwantyfikowalnych błędów wykrytych w płatnościach na rzecz projektów są następujące: a) dokładność: błędy w obliczeniach; b) występowanie: brak faktur lub innych dokumentów poświadczających wyświadczone usługi lub dostawę towarów; c) kwalifikowalność: wydatki poniesione poza okresem realizacji lub związane z pozycjami nieobjętymi umową, nienależne płatności VAT lub niestosowanie obowiązkowych kar;
15. jest szczególnie zaniepokojony wzrostem odsetka nieodpowiednio realizowanych projektów w 2010 r. (12,6 % w porównaniu z 11 % w 2009 r.)⁽¹⁾ i utrzymującą się wysoką częstotliwością występowania błędów w zobowiązaniach w ramach zarządzania zdecentralizowanego;
16. wyraża ubolewanie z powodu utrzymującej się wysokiej częstotliwości błędów niekwantyfikowalnych w płatnościach; zauważa, że błędy niekwantyfikowalne dotyczyły najczęściej gwarancji dobrego wykonania, nieprzestrzeżenia procedur zatwierdzania i procedur udzielania zamówień w zakresie wydatków administracyjnych, braku odpowiednich dokumentów poświadczających, a także niespójności w obrębie zasad umownych;
17. zauważa, że w opinii Komisji błędy niekwantyfikowalne nie miały żadnego wpływu finansowego; przyjmuje do wiadomości znaczny wzrost liczby szkoleń organizowanych przez EuropeAid za pośrednictwem Internetu oraz seminariów „przed objęciem stanowiska” dla nowo powołanych szefów delegatur itp. jako strategię zmierzającą do ograniczenia błędów niekwantyfikowalnych; oczekuje, że Komisja wykaże, czy te działania przyczyniły się do zmniejszenia liczby błędów niekwantyfikowalnych; wzywa Komisję do wzmocnienia kontroli *ex ante*, aby zapobiec błędom niekwantyfikowalnym oraz ewentualnym stratom związanym z niezgodnością z zasadami udzielania gwarancji bankowych;

Błąd resztowy

18. przypomina, że EuropeAid nadal pracuje nad kluczowym wskaźnikiem określającym szacowany wpływ finansowy błędów resztowych utrzymujących się po przeprowadzeniu wszystkich kontroli *ex ante* i kontroli *ex post* transakcji; zwraca uwagę na stwierdzenie Komisji, zgodnie z którym jej poziom netto błędu resztowego jest niższy niż poziom błędu oszacowany przez Trybunał Obrachunkowy; przypomina opinię Trybunału Obrachunkowego, w której stwierdzono, że kontrola Trybunału Obrachunkowego nie potwierdza oświadczenia dyrektora generalnego EuropeAid, iż uzyskał on wystarczającą pewność, że płatności zrealizowane przez EuropeAid z EFR najprawdopodobniej nie zawierały istotnego błędu;
19. wyraża ubolewanie z powodu braku zgodności między szacunkami Trybunału Obrachunkowego dotyczącymi najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu na podstawie rocznego podejścia Trybunału Obrachunkowego oraz obecnej metodologii, z jednej strony, a praktyką Komisji polegającą na odnośzeniu się do poziomu netto błędu resztowego obejmującego ponad jeden rok, z drugiej strony; uważa, że podejście opierające się na poziomie błędu resztowego w obecnej formie nie dostarcza porównywalnych danych do celów rocznej procedury udzielania absolutorium; z zadowoleniem zauważa, iż Komisja zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym co do potrzeby znalezienia dodatkowych kwantyfikowalnych dowodów; wzywa Komisję do zakończenia procesu opracowywania kluczowego wskaźnika służącego do określenia szacowanego wpływu finansowego błędu resztowego w ustalonym terminie, tj. do 2013 r.;

Całościowa ocena skuteczności systemów nadzoru i kontroli

20. wyraża ubolewanie z powodu stwierdzenia Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym systemy nadzoru i kontroli EFR, zarządzane przez Komisję, są jako całość tylko częściowo skuteczne; zauważa, że monitorowanie i nadzór są skuteczne w zakresie, w jakim są sprawowane przez centralę EuropeAid, oraz częściowo skuteczne w zakresie, w jakim są sprawowane przez delegatury Unii;

⁽¹⁾ Roczne sprawozdanie na temat zarządzania finansowego dotyczące 8., 9. i 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2010, s. 11.

21. wyraża ubolewanie z powodu powtarzających się braków w systemach nadzoru i kontroli sprawowanych przez delegatury Unii; przypomina, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził też, iż w większości krajowych urzędów zatwierdzających w krajach będących beneficjentami EFR niedostatecznie dokumentowano kontrole lub prowadzono je w sposób nieskuteczny, a także dopatrywał się braków w zdolnościach instytucjonalnych, niedostatecznych zasobów oraz dużej rotacji personelu w delegaturach Unii; dlatego wzywa do zwiększenia zdolności instytucjonalnych w administracji krajowego urzędnika zatwierdzającego poprzez zapewnienie dodatkowych szkoleń finansowych i ukierunkowanych wytycznych w celu pokonania tych słabości w zarządzaniu finansowym;
22. zwraca uwagę, że kwestie ograniczeń personalnych i niewystarczających zasobów ludzkich, które mogą mieć negatywny wpływ na procesy audytowe Unii, były poruszane w ostatnich trzech sprawozdaniach Trybunału Obrachunkowego na temat EFR; wyraża głębokie zaniepokojenie tym powracającym problemem;
23. podkreśla, że wystarczająca liczba kompetentnych pracowników jest warunkiem koniecznym skutecznego udzielania unijnej pomocy rozwojowej oraz wysokiej jakości monitorowania tej pomocy oraz podejmowania działań następczych; w związku z tym wzywa Komisję i ESDZ do priorytetowego podejścia w swoich organizacjach do aspektów związanych z zasobami ludzkimi i oszczędnego wydatkowania środków, aby nie ograniczać możliwości żadnej delegatury, jeżeli chodzi o zadania kontrolne i monitoring;
24. zwraca uwagę, iż Trybunał Obrachunkowy stwierdził, że kontrole *ex ante* prowadzone zarówno przez urzędników zatwierdzających w centrali EuropeAid, jak i delegaturach okazały się jedynie częściowo skuteczne; przypomina, że kontrole *ex ante* EuropeAid w dużym zakresie opierają się na poświadczeniach uzyskiwanych od nadzorców zewnętrznych lub wynikach kontroli zewnętrznych i weryfikacji wydatków; ubolewa nad tym, że w wyniku wykrycia przez Trybunał Obrachunkowy wysokiej częstotliwości błędów należy do nich podchodzić z ograniczonym zaufaniem; zauważa, że Komisja wprowadziła obowiązkowy standardowy zakres zadań dla kontrolerów, aby rozwiązać ten problem;
25. z zadowoleniem zauważa, że środowisko kontroli EuropeAid zarówno na szczeblu centrali, jak i delegatur zostało uznane za skuteczne; wyraża zaniepokojenie powtarzającymi się uchybieniami występującymi w systemach monitorowania i nadzoru delegatur Unii, takimi jak brakująca lub nieodpowiednia dokumentacja i stosowanie przez organizacje wdrażające niewłaściwych procedur udzielania zamówień publicznych; zauważa, że prace nad zestawem narzędzi do zarządzania finansowego dla beneficjentów funduszy unijnych przeznaczonych na działania zewnętrzne dobiegły końca i zaczął on być rozpowszechniany, tak aby pogłębiać wiedzę organizacji wdrażających na temat zagadnień związanych z zarządzaniem finansowym oraz zasadami kwalifikowalności;
26. zauważa, że Komisja nie ustaje w wysiłkach zmierzających do poprawy systemów nadzoru i kontroli EuropeAid; oczekuje, że obecny przegląd systemów kontroli EuroAid (plan działania EuropeAid na rzecz ulepszenia piramidy kontroli) przyniesie pozytywne rezultaty pod kątem rozliczalności, skuteczności i opłacalności; wzywa Komisję do poinformowania właściwych komisji Parlamentu o działaniach podjętych w celu rozwiązania wyżej wymienionych problemów;
27. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w czerwcu 2010 r. nowego formatu rocznej sprawozdawczości delegatur dotyczącej reform systemów zarządzania finansami publicznymi w krajach będących beneficjentami i wzywa delegatury do spójnego stosowania tego nowego systemu;
28. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, iż sprawozdanie z działalności rocznej jest klarowne i merytoryczne, zwłaszcza dzięki wykorzystaniu wskaźników ilościowych, oraz rzetelnie przedstawia wdrożenie i rezultaty;
29. wzywa Komisję do informowania w większym stopniu o wykorzystaniu EFR na szczeblu krajowym i regionalnym w krajach AKP oraz do zapewnienia lepszej widoczności wszystkich finansowanych przez Unię działań na arenie międzynarodowej;

Kompetencje Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych we wdrażaniu pomocy rozwojowej Unii

30. zauważa, że w 2010 r. utworzona została Europejska Służba Działań Zewnętrznych, która w tym samym roku rozpoczęła swoją działalność; ponownie wyraża zaniepokojenie, iż początkowy podział kompetencji między personelem Komisji i ESDZ w delegaturach Unii doprowadził do nieporozumień i uzasadnionej krytyki; wzywa do poprawy skuteczności europejskiej pomocy rozwojowej, aby poprawić fragmentaryczny sposób zarządzania tą pomocą;

31. wzywa Komisję do obserwowania funkcjonowania tego nowego systemu i przekazywania w tej sprawie informacji; zauważa, że zagadnienia wymagające doprecyzowania między ESDZ a Komisją są przedmiotem dokumentu zatytułowanego „Uzgodnienia robocze między służbami Komisji a ESDZ w odniesieniu do kwestii dotyczących stosunków zewnętrznych”; zwraca się do Komisji o przekazanie ukończonego dokumentu właściwym komisjom Parlamentu wraz ze streszczeniem zagadnień, które jeszcze wymagają rozstrzygnięcia między Komisją a ESDZ, i strategią uregulowania tych kwestii, jak również formalnym wyjaśnieniem odnoszącym się do ewentualnej elastyczności w wykorzystywaniu zasobów ludzkich w delegaturach Unii;

Wsparcie budżetowe

32. przypomina, że w swoim sprawozdaniu rocznym dotyczącym EFR za rok budżetowy 2010 Trybunał Obrachunkowy stwierdził, że płatności w ramach wsparcia budżetowego charakteryzowały się wysokim poziomem błędów niekwantyfikowalnych w 2010 r. wynoszącym 35 %, czyli podobnie jak w 2009 r., co pokazuje, że wysoki poziom błędów w płatnościach w ramach wsparcia budżetowego utrzymuje się; zauważa, że w celu wyeliminowania tego problemu Komisja rozszerzyła swoją ofertę szkoleniową i wprowadziła zestaw narzędzi do zarządzania finansowego dla beneficjentów funduszy unijnych przeznaczonych na działania zewnętrzne; wzywa Komisję do przyglądania się tej kwestii i przedstawienia sprawozdania, czy te działania przyczyniły się do poprawy sytuacji;
33. przypomina, że wsparcie budżetowe jako metoda udzielania pomocy jest stosowane przez Komisję od prawie dwóch dziesięcioleci; zauważa, że wciąż istnieje potencjał do udoskonalień w takich aspektach jak konstrukcja, skuteczność i efektywność wdrażania oraz kontrola i sprawozdawczość;
34. ma świadomość potencjalnych zalet wsparcia budżetowego; uważa jednak, że nie jest to odpowiednie rozwiązanie w każdej sytuacji; jest zdania, iż ta metoda udzielania pomocy ma sens tylko wtedy, gdy w wystarczającym stopniu zachowana jest zasada przejrzystości, rozliczalności i efektywności;
35. docenia wysiłki poczynione przez Komisję, aby wykazać kwalifikowalność do wsparcia budżetowego w sposób bardziej sformalizowany i ustrukturyzowany, np. poprzez wprowadzenie zmienionych ram oceny postępów w zarządzaniu finansami publicznymi lub wytyczne dotyczące wsparcia budżetowego dla państw niestabilnych itp., a także docenia osiągnięte przez Komisję postępy w tym zakresie;
36. wzywa Komisję, aby skoncentrowała się na skuteczności programów poprzez sprawdzanie wyników za pomocą wskaźników, aby publikowała warunki i wskaźniki wydajności w krajowych dokumentach strategicznych, a także aby zadbała o to, by sprawozdania delegatur w sposób uporządkowany i sformalizowany pokazywały postępy w zarządzaniu finansami publicznymi dzięki jasnemu wyznaczeniu kryteriów, na podstawie których należy oceniać postępy, poczynione postępy oraz przyczyny, przez które ewentualnie nie wdrożono programu reform zgodnie z planem;
37. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, że zaobserwowana wcześniej wysoka liczba błędów niekwantyfikowalnych związanych z wykazywaniem postępów w zarządzaniu finansami publicznymi uległa znacznemu zmniejszeniu wskutek wprowadzenia w czerwcu 2010 r. zmienionych zasad oceniania postępów w zarządzaniu finansami publicznymi; wzywa Komisję do kontynuacji działań w celu trwałego ograniczenia błędów niekwantyfikowalnych;
38. zwraca uwagę na komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Przyszłe podejście do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich” (COM(2011) 638), w którym na przykład stwierdza się, że Komisja wprowadzi nowe kryterium kwalifikowalności dotyczące przejrzystości budżetu i nadzoru nad nim;
39. przypomina, że zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ wsparcie budżetowe może zostać udzielone, jeżeli zarządzanie wydatkami publicznymi kraju partnerskiego jest wystarczająco przejrzyste, rzetelne i skuteczne; w tym kontekście wyraża zaniepokojenie ryzykiem, które pociąga za sobą stosowana przez Komisję „dynamiczna” interpretacja kryteriów kwalifikowalności; wzywa Komisję do nieustawiania w wysiłkach zmierzających do uzasadnienia podjętych decyzji dotyczących kwalifikowalności wsparcia budżetowego i dopilnowania, by

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1905/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

wszystkie umowy w sprawie finansowania stanowiły kompleksową i jasną podstawę oceny spełnienia warunków płatności; wzywa Komisję do określenia kwoty, która ma być przydzielona na poszczególne programy wsparcia budżetowego, w sposób bardziej przejrzysty i uzasadniony;

40. podkreśla, że w odniesieniu do wsparcia budżetowego istnieje podwójna rozliczalność: między darczyńcą a krajem partnerskim oraz między krajem partnerskim a jego obywatelami; w związku z tym podkreśla wspólny interes podatników w UE i w krajach partnerskich w przejrzystych i prawidłowych audytach, a także stałą potrzebę zwiększonego wsparcia na rzecz rozwoju własnych możliwości kontrolnych krajów partnerskich;
41. przypomina, że zarządzanie finansami publicznymi jest jednym z kryteriów udzielania wsparcia budżetowego, które obecnie otrzymują 102 kraje ⁽¹⁾; zwraca się do Komisji o poinformowanie organu udzielającego absolutorium o powodach uzasadniających fakt, iż na stronie internetowej Komisji ⁽²⁾ udostępniono jedynie 28 sprawozdań na temat wydatków publicznych i odpowiedzialności finansowej;
42. oczekuje utworzenia przez Komisję i państwa członkowskie publicznego rejestru, w którym w przejrzysty sposób wymienione będą porozumienia w sprawie wsparcia budżetowego, procedury i wskaźniki rozwoju ⁽³⁾;
43. zwraca się do Komisji o składanie okresowych sprawozdań dotyczących osiągania celów wyznaczonych w odniesieniu do wsparcia budżetowego Unii oraz konkretnych problemów występujących w poszczególnych krajach będących beneficjentami pomocy; wzywa Komisję do zapewnienia zmniejszenia lub wycofania wsparcia budżetowego, jeżeli nie zostaną osiągnięte konkretne cele;
44. uważa, że zielona księga ⁽⁴⁾ zainicjowała w 2010 r. pozytywny wkład w refleksję nad sposobem przekształcenia wsparcia budżetowego w bardziej skuteczny i efektywny instrument zmniejszania ubóstwa;
45. ponownie apeluje do Komisji, by udzieliła krajom partnerskim wsparcia w rozwijaniu kontroli parlamentarnej i zdolności w zakresie audytu oraz zwiększeniu przejrzystości i publicznego dostępu do informacji, w szczególności w przypadku przyznawania pomocy w drodze wsparcia budżetowego, zgodnie z przepisami art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1905/2006; zwraca się do Komisji o regularne zdawanie sprawy z dokonanych postępów;

Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2010 pt. „Zarządzanie przez Komisję ogólnym wsparciem budżetowym w krajach AKP, Ameryki Łacińskiej i Azji”

46. z zadowoleniem przyjmuje kontrolę przeprowadzoną przez Trybunał Obrachunkowy i konstruktywne zalecenia zawarte w dotyczącym jej sprawozdaniu;
47. uważa, że ogólne wsparcie budżetowe (OWB) jest bardzo cennym instrumentem udzielania pomocy, jeśli stosuje się je w odpowiedni sposób, ponieważ potencjalnie zwiększa własność i odpowiedzialność rządów państw otrzymujących pomoc, a także potrzebę sprawowania ściślejszej kontroli przez parlamenty i zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w krajach będących beneficjentami pomocy, przyczyniając się jednocześnie do zwiększenia zarówno podstaw, jak i potrzeby prowadzenia zacieśnionego dialogu politycznego między Unią a krajami otrzymującymi pomoc;
48. wyraża głębokie zaniepokojenie stwierdzeniem Trybunału Obrachunkowego, iż Komisja nie uwzględnia odpowiednio głównych zagrożeń mających wpływ na skuteczne udzielanie OWB od dwudziestu lat, kiedy to po raz pierwszy zaczęła udzielać pomocy za pośrednictwem tego instrumentu; ponagla Komisję do wdrożenia zaleceń Trybunału Obrachunkowego, aby wzmocnić zarządzanie ryzykiem poprzez właściwą ocenę ryzyka powierniczego i rozwojowego oraz w szczególności poprzez lepsze wykorzystanie już dostępnych informacji;

⁽¹⁾ Odpowiedź na pytanie pisemne nr 23 skierowane do komisarza Piebalgsa w ramach udzielenia EFR absolutorium za rok 2010 w związku z przesłuchaniem w dniu 12 stycznia 2012 r.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/europeaid/what/economic-support/public-finance/pefa_assessments_en.htm.

⁽³⁾ Zgodnie z wnioskiem zawartym w rezolucji w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się, teksty przyjęte w dniu 5 lipca 2011 r., P7_TA(2011)0317, pkt 52.

⁽⁴⁾ Zielona księga Komisji z dnia 19 października 2010 r.: Przyszłość wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich (COM(2010) 586).

49. podziela pogląd Komisji, że w niektórych przypadkach „dynamiczne podejście” do OWB może wywołać ważne skutki polityczne, gdy wsparcie budżetowe jest przykazywane krajom mającym problemy z zarządzaniem finansami publicznymi, które jednak zobowiązały się do przeprowadzenia reform i wykazują postępy w tym zakresie; wyraża jednakże zaniepokojenie, że 12 z niebędących w niestabilnej sytuacji krajów AKP, w przypadku których w krajowych dokumentach strategicznych planuje się OWB w ramach 10. EFR, oraz pięć krajów Ameryki Łacińskiej korzystających z programów OWB zostało sklasyfikowanych we wskaźniku postrzegania korupcji opublikowanym przez Transparency International za 2009 r. jako „wysoko skorumpowane”, co oznacza, że kraje te uzyskały wynik poniżej 3 punktów w skali od 10 (brak korupcji) do 0 (wysoka korupcja); zachęca Komisję do opracowania odpowiednich, restrykcyjnych i przejrzystych metod monitorowania oraz do zagwarantowania wystarczającej liczby odpowiedniego personelu w delegaturach Unii przed przekazaniem OWB do krajów otrzymujących pomoc, które charakteryzują się tak wysokim ryzykiem powierniczym; w tym kontekście wzywa ESDZ do pełnego wykorzystania swojej roli politycznej poprzez aktywny udział w opracowaniu celów politycznych krajów będących beneficjentami pomocy w zakresie walki z korupcją oraz zapewnienie postępu w ich osiągnięciu;
50. wyraża głębokie zaniepokojenie wnioskami Trybunału Obrachunkowego, iż niewystarczająco dużo uwagi poświęca się konieczności wzmocnienia organów nadzoru, takich jak parlament czy organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w krajach otrzymujących pomoc, jako że wzmocnienie nadzoru parlamentarnego i zwiększenie zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego stanowią nieodłączną część celów związanych z rozwojem zdolności instytucjonalnej w zakresie OWB; zachęca Komisję do większego inwestowania w poprawę instytucji, poszanowania zasady praworządności, demokracji i dobrego sprawowania rządów w krajach będących beneficjentami pomocy;
51. wzywa Komisję do założenia takich celów programów OWB, które uwzględniają konkretną sytuację kraju partnerskiego, mając na uwadze, iż ogólny cel programów OWB polega na wspieraniu wdrażania krajowej strategii rozwojowej danego kraju;
52. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o:
- wykazanie się wspólną determinacją do pełnienia pełnej i istotnej roli politycznej w dialogu z krajami otrzymującymi pomoc, jako że ta rola ma kluczowe znaczenie dla sukcesu OWB, w szczególności gdy wiąże się z ogromnym potencjalnym wpływem wspólnej polityki Unii dla wszystkich państw członkowskich,
 - poprawę koordynacji procedur,
 - wzmocnienie zobowiązania do realizacji celów OWB,
 - unikanie wysyłania mieszanych sygnałów krajom otrzymującym pomoc, nawet jeśli wydaje się to równie trudne dla państw członkowskich i Komisji co uzasadnione wymogi wobec krajów otrzymujących OWB w zakresie dobrego sprawowania rządów i praworządności;
53. wyraża zaniepokojenie stwierdzeniem Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym konstrukcja i realizacja czterech komponentów programów OWB (tj. finansowanie, wsparcie rozwoju instytucjonalnego, ustanawianie warunków i dialog) nie zapewniają optymalizacji ich potencjalnego wpływu; wzywa Komisję do wdrożenia zaleceń Trybunału Obrachunkowego poprzez określenie kwot, które mają być przydzielone na poszczególne programy OWB, w sposób bardziej przejrzysty i uzasadniony, skoncentrowanie rozwoju zdolności instytucjonalnych na priorytetowych potrzebach, wzmocnienie zarządzania warunkami opartymi na wynikach w odniesieniu do ogólnych warunków kwalifikowalności i szczególnych warunków wypłaty środków oraz wzmocnienie podejścia do dialogu;
54. wzywa Komisję do bardziej systematycznego udziału w dialogu z krajami otrzymującymi pomoc na temat wszystkich aspektów OWB oraz zachęca Komisję do pogłębienia wiedzy jej personelu w delegaturach Unii w celu wzmocnienia tego dialogu; wzywa Komisję do zapewnienia pracownikom delegatur Unii zajmujących się wdrażaniem OWB odpowiedniego dostępu do zasobów ludzkich i informacji;
55. zachęca Komisję do poprawienia sprawozdawczości ze skuteczności programu OWB, w szczególności poprzez ustanowienie odpowiedniej metodyki oceny ilościowej oraz systematyczne monitorowanie postępów pod kątem jednoznacznych wskaźników i mierzalnych celów;

56. ponownie wzywa Komisję do sporządzenia rocznego sprawozdania w sprawie wykorzystania wsparcia budżetowego, aby ułatwić identyfikację mocnych i słabych stron obecnych programów wsparcia budżetowego;
57. zachęca Komisję i innych darczyńców do podjęcia współpracy w zakresie prowadzenia systematycznej wspólnej oceny, tak aby ocenić skuteczność pomocy udzielanej za pośrednictwem programów OWB w kontekście ograniczania ubóstwa;

Priorytety w zakresie rozwoju, skuteczniejsza współpraca na rzecz rozwoju

58. podkreśla, że dobre sprawowanie rządów, demokracja, poszanowanie praw człowieka oraz zmniejszanie ubóstwa muszą stanowić zintegrowane cele organizacji wdrażających w krajach, gdzie rozdzielana jest pomoc z EFR;
59. przypomina wydarzenia Arabskiej Wiosny w 2011 r. oraz znaczenie skoncentrowania się na demokratycznych zasadach i wspieraniu budowania demokracji w odniesieniu do jakiegokolwiek pomocy na rzecz rozwoju;
60. przypomina o swym przywiązaniu do zasad skuteczności pomocy, opartych na prawdziwym partnerstwie, określonych w ramach deklaracji paryskiej OECD i planu działania z Akry;
61. z zadowoleniem odnotowuje komunikat Komisji pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011) 637), przyjęty 13 października 2011 r., który przewiduje stałe wsparcie na rzecz integracji społecznej i rozwoju osobowego; nalega, by przynajmniej 20 % pomocy Unii przeznaczone było na szkolnictwo podstawowe i średnie oraz na podstawową opiekę zdrowotną; zachęca Komisję do położenia większego nacisku na opiekę zdrowotną nad matkami, gdyż jest to jeden z milenijnych celów rozwoju, którego realizacja była rozczarowująca;
62. ponownie wzywa Komisję do priorytetowego traktowania wsparcia na rzecz wzmocnienia systemów ochrony zdrowia poprzez skupienie się w szczególności na najuboższych, na rzecz poprawy jakości nauczania oraz pomocy w ustanawianiu ram politycznych wspierających najuboższych i uwzględniających problematykę równości płci; zachęca Komisję do zapewnienia lepszej widoczności finansowanej przez Unię działalności międzynarodowej;
63. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pomoc na rzecz rozwoju nie stanowi już głównego źródła dochodu wielu najbiedniejszych krajów na świecie; podkreśla, że skuteczność pomocy wymaga umożliwienia biednym krajom mobilizacji dochodów krajowych i ubolewa nad faktem, że nielegalna ucieczka kapitału z krajów rozwijających się w kwotach przekraczających napływ kapitału do tych krajów, np. w wyniku korupcji lub uchylania się na wielką skalę od płacenia podatków, stanowi dotkliwy i poważny problem utrudniający zmniejszanie ubóstwa i przedłużający zależność od pomocy;
64. podkreśla ponadto że długoterminowy rozwój społeczny i gospodarczy wymaga trwałych źródeł dochodu innych niż pomoc; w związku z tym uważa, że solidne i dobrze funkcjonujące stosunki handlowe zgodne z zasadami WTO mają kluczowe znaczenie dla krajów rozwijających się i tym samym wzywa Komisję, Radę i państwa AKP do znalezienia rozwiązania nieuregulowanych kwestii dotyczących proponowanych umów o partnerstwie gospodarczym i wolnym handlu między Europą a regionem AKP;
65. wyraża zaniepokojenie z powodu procedur kontroli Komisji, które mają zastosowanie w przypadku, gdy środki unijne są zarządzane przez organizacje międzynarodowe w ramach wspólnych mechanizmów zarządzania; zwraca uwagę, że warunki i wprowadzenie kontroli oraz działania następcze odnośnie do środków UE objętych wspólnym zarządzaniem wykazały poważne słabości; wzywa Komisję do zadbania o to, by wszyscy jej partnerzy zapewnili Komisji łatwy i niebiurokratyczny dostęp do ich sprawozdań z audytu wewnętrznego;
66. przypomina przypadek Afganistanu, gdzie stan bezpieczeństwa pogorszył się do tego stopnia, że personel Komisji nie może już swobodnie podróżować, co znacznie ogranicza wykonywanie licznych „standardowych” procedur dotyczących kontroli wewnętrznej;

67. wskazuje na znaczenie łączenia doraźnej pomocy, odbudowy i rozwoju, aby zwiększyć ich współdziałanie i zapewnić sprawne przejście od pomocy humanitarnej do pomocy na rzecz rozwoju; podkreśla, że wciąż jeszcze wiele pozostaje do zrobienia, aby usprawnić koordynację, skuteczność, efektywność i spójność łączenia doraźnej pomocy, odbudowy i rozwoju;
68. zachęca Komisję do zapewnienia skoordynowania finansowania ze środków EFR z innymi instrumentami (instrument na rzecz żywności, program tematyczny na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego, europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka, program tematyczny: podmioty niepaństwowe i władze lokalne, instrument na rzecz stabilności, projekt pilotażowy mikrofinansowanie obszarów wiejskich); wzywa Komisję do zapewnienia większej spójności i dopełniania się pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej, zarówno na płaszczyźnie politycznej, jak i w praktyce oraz do zwrócenia większej uwagi na ograniczanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi oraz gotowość na wypadek wystąpienia klęsk żywiołowych, a także do zwiększenia odporności zagrożonego społeczeństwa;
69. podkreśla, że UE potrzebuje szerokiego spektrum narzędzi współpracy na rzecz rozwoju, dostosowanych do różnych warunków, ponieważ nie istnieje uniwersalny wzorzec pomocy na rzecz rozwoju; należy w szczególności położyć nacisk na konkretne narzędzia i metody działania w odniesieniu do postępowania z państwami upadającymi lub zdecydowanie niedemokratycznymi krajami jak np. Erytrea, które odmawiają pomocy swej ludności mimo szalejącego kryzysu żywnościowego;
70. uważa, że obecny poważny kryzys żywnościowy w Rogu Afryki jest również tragicznym skutkiem braku spójności i dopełniania się międzynarodowej pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej oraz nadużyć spekulacyjnych w odniesieniu do produktów żywnościowych; wskazuje na fakt, że w przeciwieństwie do klęsk naturalnych kryzys ten narastał powoli, stopniowo przekształcając się w klęskę humanitarną; przypomina, że niestety susze i niedobory żywności w Rogu Afryki mają charakter chroniczny i że należy wzmocnić samowystarczalność lokalnych rolników w celu zapewnienia zrównoważoności;
71. zauważa, że proces przeglądu śródkresowego nie został jeszcze zakończony w odniesieniu do wszystkich krajów partnerskich⁽¹⁾, mimo iż był zaplanowany na lata 2010–2011; oczekuje od Komisji jak najszybszego zakończenia tego procesu i przedłożenia informacji na temat wyników przeglądu na oficjalnej stronie internetowej;

Pomoc Unii dla Haiti

72. przypomina trzęsienie ziemi na Haiti i jego katastrofalne następstwa; wyraża ubolewanie z powodu niewystarczającego stopnia koordynacji pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej (łączenie pomocy, rehabilitacji i rozwoju); jest zdania, że podstawą udzielania pomocy humanitarnej powinna być strategia wyjścia; uważa, że Komisja powinna skierować swe działania i fundusze na odbudowę i rozwój;
73. ubolewa nad niewystarczającą koordynacją działań delegatury Unii i przedstawicielstwa ECHO; wspiera zwiększoną koordynację między wszystkimi podmiotami Unii w tym kraju; zachęca tym samym Komisję do zapewnienia większej spójności i dopełniania się pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej, zarówno na płaszczyźnie politycznej, jak i w praktyce;
74. wyraża ubolewanie z powodu braku trwałości niektórych projektów i podkreśla, że projekty powinny zasadniczo mieć na celu tworzenie miejsc pracy i trwałego wzrostu, co mogłoby pozwolić Haiti na zwiększenie swych własnych dochodów w celu zmniejszenia zależności od pomocy zagranicznej; zwraca się zatem do Komisji o przedłożenie Parlamentowi listy projektów, które zostały zrealizowane na Haiti, wraz ze szczegółową oceną ich obecnej sytuacji, w celu stwierdzenia, jak trwałe są one od tego czasu;
75. wskazuje na brak dostrzegalności pomocy unijnej na Haiti; uważa, że w celu zwiększenia dostrzegalności w materiałach promocyjnych powinna pojawiać się nie tylko flaga, lecz również nazwa Unii Europejskiej, zamiast nazwy tylko Komisji lub DG ECHO, które są o wiele mniej rozpoznawalne dla przeciętnych obywateli Haiti;

⁽¹⁾ Odpowiedź na pytanie pisemne nr 31 skierowane do komisarza Piebalga w ramach udzielenia EFR absolutorium za rok 2010 w związku z przesłuchaniem w dniu 12 stycznia 2012 r.

Sprawozdanie specjalne nr 12/2010 pt. „Pomoc Unii Europejskiej na rzecz rozwoju edukacji bazowej w Afryce Subsaharyjskiej i Azji Południowej”

76. z zadowoleniem przyjmuje doskonałe sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego, w którym przedstawiono rozbudowaną analizę osiągnięć w zakresie unijnego wsparcia na rzecz edukacji bazowej oraz w którym wskazano również niedociągnięcia programu, które jedynie częściowo wynikają z działań podejmowanych przez Komisję;
77. w pełni zdaje sobie sprawę z trudności, które napotyka Komisja podczas realizacji tego programu, działając w niektórych najuboższych krajach w regionach objętych programem i usiłując dotrzeć do często najuboższej ludności; zgadza się, że znaczącym osiągnięciem jest realizacja 45 % wskaźników oraz wyraźne postępy w przypadku 30 % wskaźników; chciałby, aby Komisja wskazała, czy w międzyczasie liczby te uległy dalszej poprawie;
78. całkowicie zgadza się z wnioskami i zaleceniami Trybunału Obrachunkowego oraz przyjął do wiadomości odpowiedź Komisji;
79. przypomina swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie udzielenia absolutorium, w których wspomniano, że poważnym problemem w realizacji szczegółowych programów na rzecz rozwoju jest brak wykwalifikowanego personelu w delegaturach Unii i wsparcia ze strony centrali Komisji: zwraca się do Komisji o przedyskutowanie tej kwestii z właściwymi komisjami Parlamentu w celu wypracowania trwałszego rozwiązania tego problemu;
80. zwraca się do Komisji o systematyczne usuwanie niedociągnięć wskazanych przez Trybunał Obrachunkowy; chciałby uzyskać następujące informacje:
- a) w odniesieniu do jakości edukacji (o czym była mowa w dokumencie roboczym służb, wydanym przez Komisję w lutym 2010 r. – SEC(2010) 121): pomijając to, że wydaje się, iż jest stosunkowo późno w porównaniu z rozpoczęciem programu, czy Komisja mogłaby określić, jakie inne środki są podejmowane w celu monitorowania i poprawy jakości edukacji?
 - b) w niektórych krajach, których dotyczy sprawozdanie specjalne nr 12/2010, występują przypadki nadużyć finansowych i niewłaściwego wykorzystania rządowych środków, co dotyczy między innymi nauczycieli „widm”; jakiego wsparcia udziela Komisja, aby pomóc tym krajom zlikwidować te formy nadużyć?
 - c) jednym z podstawowych narzędzi służących do pomyślnej realizacji programu są odpowiednie statystyki i oceny faktycznego systemu edukacji; Trybunał Obrachunkowy zwraca uwagę, że w kilku krajach takie statystyki i oceny nie są dostępne albo nie są aktualne; jakie środki Komisja podjęła, aby zaradzić temu problemowi?
 - d) jak zaznaczył Trybunał Obrachunkowy, udział dziewcząt w edukacji podstawowej zależy od bardzo wielu czynników niezwiązanych z edukacją, takich jak oddzielne urządzenia sanitarne itd., chociaż w niektórych z tych krajów poczyniono postępy; jakie konkretne środki Komisja podjęła w każdym z tych krajów, aby zwiększyć udział dziewcząt w edukacji podstawowej oraz w których krajach za ewentualne rozwiązanie uważa się szkoły wyłącznie dla dziewcząt?

Instrument inwestycyjny

81. przypomina, że kwota środków z 10. EFR, przeznaczonych na instrument inwestycyjny dla krajów AKP i KTZ, wyniosła 1 530 000 000 EUR; zauważa, że łączna suma zatwierdzonych operacji z portfela instrumentu inwestycyjnego wyniosła 374 230 000 EUR w roku budżetowym 2010; przypomina, że Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) zarządza instrumentem inwestycyjnym – finansowanym z EFR odnawialnym instrumentem obciążonym ryzykiem – którego celem jest wspieranie inwestycji prywatnych w szczególności w krajach AKP;

82. wyraża ubolewanie z powodu nieobjęcia instrumentu inwestycyjnego poświadczeniem wiarygodności Trybunału Obrachunkowego ani procedurą udzielania absolutorium przez Parlament, mimo iż działania są prowadzone przez EBI w imieniu i na ryzyko Unii, przy wykorzystaniu zasobów EFR; uważa, że jest to niepożądane ze względów politycznych i związanych z rozliczalnością; podkreśla, że takie przepisy ograniczają zakres uprawnień Parlamentu w związku z udzielaniem absolutorium, zważywszy w szczególności na to, że zasoby EFR pozyskiwane są ze środków publicznych podatków europejskich;
83. podkreśla, że wszystkie działania EBI finansowane z EFR muszą być zgodne z art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym podstawowym celem unijnej polityki na rzecz rozwoju jest ograniczanie i wyeliminowanie ubóstwa; uważa, że wyłącznie polityka popierania rozwoju w krajach ubogich może być skuteczna i trwała;
84. uważa, że polityka wzrostu gospodarczego nie przyniesie rezultatów bez promowania norm socjalnych i środowiskowych oraz wdrożenia mechanizmów ochrony socjalnej;
85. wzywa EBI do stworzenia bardziej bezpośredniego powiązania między swoimi projektami finansowania a zmniejszeniem ubóstwa i osiągnięciem milenijnych celów rozwoju, prawami człowieka, społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw, godną pracą, zasadami ochrony środowiska, demokracją, dobrym sprawowaniem rządów i zakładaniem firm poprzez wdrożenie decyzji nr 1080/2011/UE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
86. wzywa EBI, aby podczas przygotowywania projektów zwiększył należytą staranność w odniesieniu do kwestii społecznych (w tym poszanowania praw człowieka) przez analizę *ex ante*, a zwłaszcza kontrolę na etapie wdrażania projektu oraz po jego zakończeniu; wzywa do określenia wskaźników skuteczności w celu lepszego monitorowania wartości dodanej i wpływu działań EBI oraz zwiększenia kwalifikacji swoich pracowników w zakresie zrównoważonego rozwoju, praw człowieka oraz kwestii społecznych i związanych z płcią;
87. zauważa, że niezależna ocena śródkresowa instrumentu inwestycyjnego EBI oraz działalności EBI w zakresie środków własnych w państwach AKP pokazuje, iż wysiłki EBI w zakresie monitorowania realizacji projektów, dbania o obecność na rynku lokalnym oraz dalsze działania dotyczące kwestii środowiskowych i społecznych wciąż są niewystarczające; wzywa EBI do poprawy mechanizmów monitoringu;
88. z zadowoleniem zwraca uwagę na postęp w rocznym sprawozdaniu EBI za 2010 r. w sprawie instrumentu inwestycyjnego pod kątem skoncentrowania się na wynikach; uważa jednak, że sprawozdania roczne wymagają znacznej poprawy pod kątem przedstawiania kompletnych, istotnych i obiektywnych informacji w odniesieniu do rezultatów, przyjętych założeń, założeń zrealizowanych oraz przyczyn ewentualnych odstępstw, jak również przeprowadzonych ocen oraz skrótovej oceny rezultatów, w tym słabych stron i problemów, które należy wyeliminować; z zadowoleniem przyjmuje chęć współpracy ze strony EBI podczas prac przygotowawczych nad przedmiotową rezolucją w sprawie udzielenia absolutorium;
89. przypomina, że 14 % środków z instrumentu inwestycyjnego (390 000 000 EUR) przekazuje się za pośrednictwem europejskich dwustronnych instytucji finansowych ds. rozwoju lub podmiotów typu joint venture;
90. wyraża ubolewanie z powodu braku przejrzystości w odniesieniu do ostatecznych beneficjentów środków z instrumentu inwestycyjnego; wzywa EBI do stosowania zaostrzonych kryteriów *due diligence* w celu sprawdzenia, czy na szczeblu lokalnym przed zatwierdzeniem projektu przeprowadzane są należyte konsultacje społeczne dotyczące aspektów związanych z rozwojem dla projektów objętych gwarancjami Unii, z uwzględnieniem pośredników finansowych w wykorzystaniu pożyczki udzielonej przez EBI na ten cel; jest zdania, że jeżeli chodzi o udzielanie pożyczek krajom rozwijającym się, EBI powinno stosować zaostrzone kryteria *due diligence* zgodnie ze znormalizowanymi procedurami z zastosowaniem sprawdzonych rozwiązań międzynarodowych w dziedzinie walki z praniem brudnych pieniędzy i finansowaniem terroryzmu;

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1080/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Unii (Dz.U. L 280 z 27.10.2011, s. 1).

91. zwraca uwagę na doniesienia organizacji pozarządowych o domniemanych przypadkach przekazywania środków EBI na rzecz przedsiębiorstw, których kierownictwo było objęte śledztwem lub miało postawione zarzuty związane z korupcją i praniem brudnych pieniędzy; zwraca się do EBI o dostarczanie mu informacji na temat istoty takich przypadków;
 92. zauważa, że EBI zapewnia komplementarność projektów finansowanych przez EBI i przez Komisję poprzez konsultacje z Komisją na bardzo wczesnym etapie, zanim EBI przystąpi do analizy due diligence projektów; przypomina, że Komisja jest członkiem Komitetu Instrumentu Inwestycyjnego bez prawa głosu i wydaje opinię na temat każdej propozycji;
 93. wzywa Komisję do kontynuowania ścisłego monitorowania i kontroli wdrażania instrumentu inwestycyjnego oraz do regularnego informowania Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu o zebranych danych;
 94. przypomina, że trójstronne porozumienie zawarte między Komisją, EBI i Trybunałem Obrachunkowym określa rolę Trybunału Obrachunkowego w zakresie kontrolowania EFR zarządzanych przez EBI; zwraca się do Europejskiego Trybunału Obrachunkowego o sporządzenie sprawozdania specjalnego na temat skuteczności i wydajności EFR zarządzanych przez EBI pod kątem ograniczania ubóstwa;
 95. zauważa, że EBI wypłaca swoim pracownikom zmienne wynagrodzenie w formie rocznych premii; wzywa EBI do corocznego publikowania na swojej stronie internetowej szczegółowych informacji na temat wysokości rocznych premii dla personelu zarządzającego, w tym w podziale na poszczególnych członków Rady Dyrektorów, Komitetu Zarządzającego i Komisji Audytowej;
 96. zauważa ponadto że w skład obecnej Rady Dyrektorów EBI wchodzi 7 kobiet i 19 mężczyzn; zachęca państwa członkowskie do mianowania kandydatek do obsadzenia dwóch wolnych stanowisk w celu osiągnięcia bardziej wyrównanej reprezentacji w Radzie Dyrektorów.
-